

„Aga olge siis usin,“ ütles Iuu, selle teel kurgu-
lage verus.

„Ega seda nii usina toimetada wõi,“ ütles
Suurish, „all on piime ja öö-aeal ei saa ma seal
kiiinalt. Olge head ja laenate mulle oma latorn.“

„Ei lähe torda,“ urises Iuu. „Se on käsu wasta.“

„Paha lugu,“ ütles Vittawlane, oli natule aega
waid, kui mõtleks järel, ja ütles siis: „Tulge
paar sada samm uemale, et walgus lehdre-ukse
peale paistab, ehk aitab siis ka.“

„On ka käsu wasta,“ ütles Iuu, aga juba oli
näha, et õige tee temale raskels läks.

„Ma arwan, et kuriwain ise mulle täna täli
põrgutuld teele paislas,“ urises Iuu omas jänus.

„Seda arwan miuagi,“ kinnitas Suurish.

„Kes teab kas Teie täna oma läitu wälja-
lannatate. Oleks jo Teie kohus oma terwist
hoida ja natule hädametunnitust wõtta. Mis siin
ülewal ka üks paar sada samm suurt wahet
teewad.“

„Kas arwate!“ ütles Iuu. „Kui Teie teaksite,
kuida nemad seal pealinnas oma pitka torudega
minu käiku tornist waritsewad. Seal seisawad
need kõrgestõpetud herrad ja ei lanta mind mitte
tunnisteks silmi.“

„Saur asi,“ noeris Suurish ja hakkas ühe
pilwe hõlmast kinni, les selle-aca tombe järel

alandslikult Iuu talle mööda minna tahtis; „mäs-
sige ennast selle sisse, ega siis need herrad aru
jaa kuida Teie läite.“

„See küll,“ ütles Iuu, „aga . . .“

„Mis aga,“ ütles Suurish, les nägi, et aga
weel wähe nõnuandmist kuulus. „Ka Pectrus
arwas Teile natule mõdu tarwis olema; eks
tema pea wastama, kui pahandust tuleb. So,
wõtke jalustest kinni, siis saame rutemini edasi.“

Suurish andis hobusele kannukseid ja sõitis
edasi; Iuu tuli sõualausumata järel. Raganiti
mõisa kohtas pidasiwad kinni; Iuu tuli pilwe hõl-
mast wälja ja paistis et kõik mõisa alnad sära-
siwad. „Silmapilk olen tagasi,“ ütles Suurish
ja sõitis alla. Kõik arwas kojupoole ja kople
poole minema ja jooksis kuida suutis.

Mareilis oli weel lina pärna all istunud ja
Suurish'i kurwa näu üle naernud. Siis oli oma
lambre läinud ja otsis just kiiinalt, kui järsku Iuu
pehme walgus tuba täitis. Meilse kohtus, sest
tema mõlles selle peale, mida kosija läest pärinud
oli. Misjuguust õnnetust ei wõinud temale tema
julgusest tulla? Meiu süda löi järsku pehmeks ja
pisarad tilusiwad wägise silmi. Luas läks ehk
raskels, Mareilis tegi atna lahti — lorraga pi-
das Suurish, wõigu selgas, atna all; Iuu walgus
muutis iga tema juuljekarwa särawats hõbedats.